

SETMANARI AUTONOMISTA D'ESQUERRES

Redacció i Administració: Canovelles, 6

INFORMACIONS DE LA COMARCA

GRANOLLERS**La qüestió del Col·legi de Segona Ensenyança****No es sortiran amb la seva els envejosos ni els rabiosos, ni els que sota mà treballen pel "seu sant"**

Per a ahir, dissabte, s'havia assenyalat el Ple Municipal en el qual s'haurà discutit la ja prou remoguda qüestió del Col·legi Municipal de Segona Ensenyança. Tots els enemics sistemàtics d'aquesta obra de cultura ciutadana, tots quants un dia i un altre dia han anat pensant, — d'ençà de l'any 1920 — com i quan trobaran el moment just per a donar-li la punyalada mortal, s'han aplegat ja i van a donar la «gran batalla». Motius? Cap d'importància; ni un sol dels que pesen en les resolucions conscients de les persones que pensen per compte propi.

Tots els enemics de les llibertats dels homes, absolutament tots (inclús els que més radicalisme aparenten), s'han confabulat per a destruir l'obra positiva i verament ciutadana que l'Institut Municipal de Segona Ensenyança de Granollers ha realitzat i podria realitzar encara. I la trajectòria és ben senzilla: forahitar-ne l'home que ha donat vida a l'Institució; tota altra cosa bé prou que es morirà.

La vergonya més gran que podria sentir un poble que en tot moment es vanta d'ésser o de volguer ésser lliure, i que ara més que mai sentim dir en tots moments que deu i que vol ésser mascle, seria que s'aconseguís aquest despropòsit que representa l'anul·lació — en lloc del major perfeccionament — de la millor obra, amb tot i tants defectes que vulguin trobar-hi, que han fet els polítics granollerins de quinze anys a aquesta part.

Encara que la majoria de l'Ajuntament de Granollers estigui integrada per una colla de persones que de tot poden entendre menys de les qüestions de l'esperit; encara que les ambicions, enveges i misèries d'un professorat que no sap on va ni qui el porta estiguin en grau superlatiu; encara que la maldat encarnada en aqueixos temps en l'ànima

negra d'una persona estafeta que sembla condueix tot el poble; encara que els que es titulen liberals i radicals extremistes fassin el joc als enemics de totes les llibertats humanes, no seran prou per a destruir l'obra més important que ha fet el nostre poble.

Els qui avui constitueixen la minoria consistorial; els qui fins al present *ningú*, *absolutament ningú*, els ha pogut titllar de malversadors dels cabals del comú; els qui sempre i a tothora han estat disposats a demostrar amb fets — no amb paraules — l'afecte més sincer a tota obra cultural i ciutadana, s'oposaran — n'estem ben certs, — fins allà on sigui possible a que sigui un fet eixa atzagaiada que es proposen portar a terme un conglomerat indefinit de forces fictícies que no representen ni representaran mai la ciutat nostrada. Els negats, les ànimes roïnes que mai pensen en cap idea noble, no podran tampoc sortir-se d'aquest fangueig en que estan col·locats. El poble sà, la massa conscient de Granollers, els barrarà el pas. I sino, al temps.

Intolerància

Dijous, en finalitzar la sessió de la Comissió Municipal Permanent de l'Ajuntament, l'alcalde, senyor Rosàs, s'atreu a censurar públicament la conducta del Secretari senyor Boèt, però no en el seu caràcter de funcionari, de qui va dir que estava molt satisfet, sino com a periodista i corresponsal del diari «El Dia Gráfico», i com a conseqüència d'un solt inserit en aquell rotatiu barceloní, comentant el nostre editorial de la darrera setmana.

El senyor Boèt contestà, també públicament, i de manera enèrgica a aital intent d'atropell de que se'l volia fer objecte com a home i com a periodista i no com a Secretari.

L'alcalde, naturalment, reconegué tot seguit que s'havia comportat no gaire bé en proposar-se coaccionar el Secretari de l'Ajuntament en coses que, com a periodista havia escrit i que en absolut són veritat per tots reconeguda.

Després, i particularment, ens hem assabentat que foren donades unes explicacions per part de qui intentà aquella coacció. I... res més, que nosaltres sapiguem.

Com a homes que escrivim i volem tota la llibertat d'expressió, tant com tota la responsabilitat que hom contreu, protestem davant de les autoritats i de tot el poble liberal d'aqueix nou intent d'atropell fet pel caciquet de Granollers que sempre està disposat (encara que sigui ridiculitzant-nos a tot hora) a servir cegament la ira que tenen concentrada d'ençà de molts anys la «Cobla de l'Odi» que presideix el cacic màxim d'aquestes contrades don Jaume de Riba i d'Espanya (abans Santiago).

Investides

Parlant de l'assalt dels *legionarios* a la redacció del setmanari madrileny d'esquerres «Nosotros», hom atribueix al cap del govern les següents declaracions:

«Dijo el conde de Xauen que sabía que se buscaba a un individuo jorobado que parecía había intervenido en la agresión.»

Jorobado...? Jorobado?... Geperut...? Geperut...? Ah! Nosaltres en sabem un d'aquests, que viu a la Plaça Gran de Granollers. Es molt entremaliat, i, si bé no sabíem que perteneixia a la púrria de «Los legionarios de España», no ens estranyaria gens, tenint present que a la ciutat capital del Vallès tot ho fa anar en renou. Qui sap si ha pensat fer altre tant a la capital d'Espanya!

Ai, Senyor, qui ens ho havia de dir que el Sanyó Ramon tan prompte se'ns tornés d'aquesta manera!...

Endevinalla

En què es diferencien les tempestes amb els «Agustins Trompes»?...

En que en les tempestes «va llem-pe-gant»...

I els segons ba-llen... co-brant.

— Hom assegura que en reunió celebrada s'ha acordat contractar el llacer de Vic perquè quan, després de les eleccions municipals, es passegin pel carrer determinats gossos que ara s'atipen, s'els dongui caça i se'ls aconduexi en el carretó.

— Es motiu de comentaris saborosos l'assídua concurrència a les taules del «Bar Europa» d'un capellanet — per cert no castrèns — a altes hores de la nit i en *molt bones i honrades companyies*.

Hom diu que aquestes tertúlies es relacionen amb l'anunci de l'irmediata celebració d'un extraordinari concert d'orgue a càrrec d'un eminent executant de música religiosa, qui ha assolit èxits formidables en les seves exhibicions també a altes hores de la nit, vorera amunt i vorera avall de la nostra carretera.

— En els Jocs Florals infantils celebrats a Cabrioc, ha obtingut la flor natural l'apropiat infantó Agustí Trompa, pel seu treball «Matadero, Aritmètica i Butxaca».

Bienaventurados los mansos

Que, cual reptiles, rastreando van.

Meditan, serenos, dar buen zarpazo

Y una vez meditado, no falla; lo dan.

RUBEN DARFO

Noves orientacions

En l'aspecte sindical, després de les últimes represions, que han tingut de cruels les successions i les perllongacions, encara que no els procediments, que mereixen un qualificatiu més dur de les que iniciaren el període, hom ve parlant continuament d'orientacions a seguir en la conducta del nostre moviment societari. I ara, com sempre, cada ú hi vol dir la seva.

Respecte a la idea que els dirigents del moviment tenen del què ha d'ésser l'orientació de caràcter doctrinari en les organitzacions, pot observar-se fàcilment que no s'arriba a traslluir gens ni mica una rectificació; de manera que existeix una compenetració absoluta entre els representants i representats. Cal fer aquesta observació per a estalviar un desengany als que no coneixen prou a fons nostre problema: el desengany que tindrien, en adonar-se que el proletari contemporani, per damunt de tot, posa la seva condició d'inferior en la societat, tenint, com és natural, una aspiració de justícia social.

El reconeixement del dret que tenen els afiliats a la C. N. del T. a actuar en el camp polític, no vol pas dir que aquesta prestigiosa organització nostra hagi rectificat el més mínim la seva tàctica, cosa que a molts ja els feia goig per la ductilitat que donava a les masses obreres, fent-les manejables per qual-sevolga arrivista que estigués disposat a dir quatre paraules groixudes en una tribuna.

Aquesta llibertat, els adherits l'han tinguda sempre; ara, que molts confonien l'apoliticisme de la Confederació, i se sentien tant disciplinats, que de cop i volta decidiren no actuar en política i això causà la crisi dels partits esquerristes, els quals, mancats dels homes d'acció que s'havien incorporat al sindicalisme, es quedaren sense els millors elements; i això motivà la crisi del parlamentarisme. Ja tot quedava reduït a uns jocs florals, puix tothom sabia les forces que els de l'oposició tenien al carrer. Per això, quan l'afer de les responsabilitats era més un afer de força que de paraules, perquè estava prou debatut i prou clar, posades en joc les forces polítiques va guanyar la batalla sorda qui ha vingut guanyant sempre. I els problemes d'Estat, pels que es miren les coses objectivament, segueixen igual. I els problemes sindicals, que són els que de primer antuvi ens interessaven més, també.

Les millores aconseguides en gegantines lluites, encara estan a mercè de qualsevol canvi, per nosaltres gairebé imperceptible que s'observi en el ministeri de Governació.

Cal fer observar de totes maneres, que tot el que es faci en la qüestió sindical serà per mitjà d'un Congrés, i, per tant, tothom podrà jutjar-ho. De les necessitats últimes sembla dependre's-en que s'anirà a reorganitzar les Federacions nacionals de rams i oficis. La impossibilitat de consultar en un moment donat l'estat dels obrers d'un mateix ofici en les diverses províncies, ha fet útils les esmentades federacions, mortes, com deia dies enrera el company Pestanya, pels acords presos a Sans en crear la organització a base de sindicats únics, els quals toren excel·lents, per bé que reduïen un xic massa la seva acció a les ciutats i províncies, negligint en canvi l'acció de conjunt per les indústries que tenen a tot arreu un nexa que cal tenir en compte.

Posats a parlar de noves orientacions, direm, per a acabar, dues paraules, amb la dis-

creció que imposen les circumstàncies, no massa favorables després de la suspensió de «Solidaridad Obrera». Creiem que la reivindicació obrera és fatal; que es produirà en el plaç senyalat pel destí. El ressorgiment esplendorós actual, és prou eloqüent per dir la eficàcia de les represions. Una tàctica es reflexa en el bàndol oposat, en reaccionar. I això, més que una amenaça, és convidar a les autoritats a reflexionar. A no perdre la serenitat.

Tots hi guanyarem.

X.

N. de la R.—Aquest article fou escrit quan encara no era solucionada la vaga del ram de construcció, a Barcelona, i s'havia suspès la publicació del diari obrerista, que ja torna a publicar-se.

Unes manifestacions gratuïtes d'«Inquietud»

Quan vegí publicat el meu article que originà la resposta de la Redacció d'«Inquietud», a mi mateix em semblà una mena de focs artificials o traca valenciana. Indubtablement que, més o menys exagerat, allà hi havia el meu concepte d'«Inquietud» i dels homes d'«Inquietud». Però ço que puc capir menys, és que després de les explicacions del perquè els ho deia, que particularment m'havia demanat el Director i que jo tenia preparades per la resposta, sortissin ells amb un altre castell de focs, perdent la serenitat i àdhuc la memòria dels fets i la lògica de les idees.

Com que els fets reals no són conceptes abstractes que cada u els interpreta a la seva faisó, sino que han de cenyir-se a la veritat absoluta, m'interessa abans que formular idees, deixar ben determinats els fets.

Jo crec que els redactors d'«Inquietud» han estat un xic massa desaprensius. Ni a mi em preguntaren per ésser editor (!), ni jo els vaig dir que m'en fessin. Ni tampoc sóc el primer que he vist amb estupor que hi figurava.

En quant al meu article, que consti que he sapigut que era impubliable per la seva resposta de la setmana passada. No és que em faci vergonya de que ho sigui. Jo crec que tots, incloent-hi els redactors d'«Inquietud», en devem haver escrit d'articles dolents, però estrictament en aquest cas — suposant àdhuc de que ho fos — s'ha obrat amb no massa bona fè.

Jo recordo que l'amic Iglésies em digué que era massa llarg i que me'l tornaria perquè l'escursés. També recordo que quan li vaig demanar els dos articles, el de «Les patums...» i l'altre, em va dir: *No; l'altre podria anar.* I jo vaig respondre: «Es que ara sóc jo que no vull que hi vagi». Es que l'amic Iglésies ha perdut la memòria?... Doncs, de què ve allò de «Ara, que si l'amic Serra es creia que, pel fet d'ésser editor i pagar (?) vint pessetes, teníem l'obligació de publicar ço que és impubliable, s'ha equivocat...»?

A ells, els convenia situar-se així.

Quan vaig publicar l'article anterior, em creia francament que la meua sinceritat em portaria una antipatia general. Convençut de la simpatia unànime que gaudien alguns homes d'«Inquietud», em semblava que no venia pas massa a tomb per subratllar defectes. No fou així. Amb estranyesa he observat que no tenen tanta opinió com em creia. Això, d'avantmà els pot servir d'experiència.

La meua actitud, algú satisfactòriament l'ha interpretada com un atac a la junta de La Unió Liberal. Permeteu-me aclarir que no ha estat, ni de fet ni de pensament, aquest propòsit. En

aquests assumptes de juntes i societats voldria romandre sempre al marge...

La Redacció d'«Inquietud» sofisticament i molt gratuïtament, en lloc de defensar-se, acusa d'una manera tan desorbitada i arbitrària que fa somriure. És que per ventura el fet de censurar quatre dogmàtics que es creien que amb «Inquietud» farien tremolar les pedres i des del seu sitial pedant farien i desfarien els destins de Granollers, són inconseqüent amb les meves idees? És que ells són els representants absoluts de les idees d'esquerra i qui no va amb ells és que s'ha venut?

Mai, ni particularment ni públicament m'he amagat de dir que sóc anticlerical i ells saben prou bé que algun disgust m'ha costat i àdhuc l'analfabet senyor Cunillera en podria parlar una mica. I doncs, a què venen aquelles al·lusions d'«estar d'acord amb el Centre Catòlic», dels exercitants, del jesuïtisme, de la ironia comparativa d'en Plà amb el seu llibre *Cambó i del rètol de l'article El saltiró de la cardina?*

Crec, però, poder aclarir les al·lusions que ells tal volta no gosarien obertament determinar-les.

Jo tinc un amic. Tenir un amic, ja sabem que no és cap transcendència. Aquest amic — el poeta Joaquim Estapé — per mi, literàriament i intel·lectualment, pesa bastant més que tota la Redacció d'«Inquietud» plegada. Amb ell m'hi lliga una amistat vella i entranyable. A aquest amic, només li trobo un defecte: que sigui catòlic. Però, convençuts tots dos de que la nostra discrepància en matèria de religió no pot entelar la nostra arrelada amistat intel·lectual i artística, totes les sagetes, totes les ironies més o menys intencionades, en fi, totes les inconveniències que de temps em vénen inferint aquests senyors, han portat com a final uns resultats negatius. M'han tingut per un infeliç, per un inconscient, per una nul·litat, per un *somnia-truïtes...*

Aquests senyors, que són LIBERALS, que es diuen LIBERALS, no poden capir que jo, per exemple, sigui amic d'un catòlic. Hi ha el cas de l'amic Valeri Mas, que sota aquest posat evangèlic de porter benedictí, s'hi amaga un intolerantet com una casa, que és de dordre. I ara que parlem d'en Mas, em faig venir bé de dir que l'anècdota de la dedicatòria de «La Gralla», no fóu ben bé així com ells la transcriuen. És molt més pintoresca. Però, suposant només que fós tal com queda escrita a «Inquietud», crec que no diu gaire a favor de la cultura i l'educació de Valeri Mas.

L'article d'«Inquietud» per ells deu ésser l'handicap de la seva lògica. Els tòpics abunden i l'incongruència, atinada o no, els inspirà. Perquè aquesta broma tan constant del meu (?) romanticisme? És que la Redacció d'«Inquietud» (1) podria, amb diccionaris o sense, donar una definició exacta del romanticisme? És que hi ha cap redactor que aguantés dignament una polèmica sobre romanticisme literari, per a demostrar-ls-hi que no és ço que es creuen?

Quan vaig escriure «clorotisme intel·lectual d'un «amic», sabia perfectament el què em deia. És que ja l'han consultat, ells, el diccionari?

De «Inquietud» el qui ha fet la pau amb mi ha estat el redactor d'art, amb la crítica del darrer número. A aquest redactor ja l'hi he hagut de picar dues o tres vegades els dits, o sino a hores d'ara ja se m'hauria pixat als pantalons. Tal volta per això «Robespierre»

(1) Faig excepció del senyor Montanya, en parlar d'«Inquietud», puix ignorava que hi pertanyés aquest amic.

(que és el simpàtic amic Andreu Fusté) em diu *noi inconscient i pallasso*. Demano a l'amic Fusté que em perdoni de que no m'hagi entutjat perquè ell m'ho digui.

«Inquietud» té moments sublimes com aquest:

«Francesc Serra: xalina, xalina, xalina... Tres metres de xalina. L'art que belluga!... Ha arribat ara, fresc i barat!...»

«No trobeu que aquesta expressió peixetera és terriblement histèrica i no fa per homes que només es renten la mà esquerra per poguer dir que les dretes són brutes?»

En canvi, confesso sincerament que en el paràgraf de la feminista (?) posaren el dit a la llaga. Si tot l'article hagués estat concebut amb la justesa d'aquest paràgraf, m'hauria vist negre per contestar i potser hauria emprat pràcticament el sistema de «no perdre el temps contestant consideracions (?)» que diuen ells, i que si contestaren fou perquè els hi donà la gana, puix que ningú els hi obligava.

En fi, el meu concepte és que el redactor que ha fet l'article d'«Inquietud» és un mal polemista. Això, suposant que sigui un; que m'apar que el feren entre tots. Llavors es desprèn que a manca de lògica amb la ploma, hom pretengui convèncer amb exercicis musculars (!)...

FRANCESC SERRA

El míting d'abans d'ahir

Per fi, a La Unió Liberal fou commemorada, el passat divendres, la data del 13 de juliol de 1912. El saló teatre era ple a vessar, tal com en els dies de gran solemnitat. I és que, tal i com digué Samblancat, el poble liberal de Granollers te necessitat, com tots els d'Espanya, de posar-se en contacte amb els homes d'ideals que parlin sense eufemismes i diguin les coses pel seu propi nom.

Presidi la Junta Directiva i una Comissió dels elements organitzadors d'aquell acte públic que tan malament acabà. També l'autoritat governativa hi envià allí un seu representant.

En Valeri Mas, com a president de la casa, obri i clogué l'acte; parlant ademés En Amador Garrell, per la Comissió que organitzà aquell acte de protesta a les provocacions constants dels requetés que per aquell temps invadien les poblacions properes de Barcelona.

En Garrell historià els motius que tingueren els liberals granollerins per a protestar de ço que atemptava constantment a la tranquil·litat de la ciutat nostra. Recordà amb molta justesa tot quant ocorregué; i dedicà piadós recort al ciutadà En Miquel Masó i Deulofeu, vilment assassinat aquella vesprada, així com també als qui més o menys directament contribuïren a que l'acte tingués una màxima importància i que avui ja no es troben entre nosaltres, tals com En Dionís Puig, En Esteve Garrell i En Joan

Montaña. Recordà també la gran figura política de Francesc Layret.

En Samblancat, amb aquell estil tan seu i de manera eloqüent, senyalà les nafres religioses que acompanyen l'home; entre les quals s'hi troba el carlisme i el clericalisme industrialitzat. Amenitzà el seu parlament, de tons radicals, amb una sèrie d'anècdotes, amb les quals mantingué en tot moment l'atenció de l'auditori.

Fou aplaudidíssim; així com fou comentat per molts concurrents el to d'agut conservadurisme que tenia la fulla convidant al míting.

Crònica d'esports

El Granollers és vençut a Mataró per 7 a 1

En el primer partit de campionat jugat pel club granollerí, aquest ha sofert una seriosa desfeta.

Els factors de la derrota del Granollers són els mateixos jugadors, que jugaren d'una manera tan dolenta que amb sinceritat hem de confessar que mai els havíem vist tan malament.

També va fer créixer el resultat contra el Granollers la parcialitat manifesta de l'àrbitre, que en tots moments va afavorir l'Iluro, no assenyalant-li ni tan sols les faltes comeses, sinó que inclús castigava el Granollers quan la falta havia estat feta per l'equip mataroní.

L'impressió que havem tret d'aquest partit és de que el Granollers va ésser vençut per l'Iluro, no perquè aquest sigui millor en tant gran proporció, sinó perquè els nostres varen tenir una tarda d'aquelles que un dia o altre arpleguen tots els equips.

Tindrem temps sobrat perquè els dos equips ens demostrin si la vàlua d'un i altre és de tanta diferència.

Martí va entrar el gol del Granollers i Valls (quatre), Mestres, Soler i Rodríguez, els de l'Iluro.

L'arbitratge del col·legiat Blanch, dolent a més no poguer pel Granollers i descaradament parcial a favor de l'Iluro.

Els equips estaven formats per Tarrós, Mas, Trias, Prat, Soler, Bonet, Pons, Mestres, Valls, Garcia i Rodríguez, l'Iluro.

Gallofré, López, Miralles, Rebollo, Sala, Ortuño, Arribas, Martí, Gordi, Saura i Antich el Granollers.

De Granollers va anar a Mataró un públic entusiasta i molt nombrós que retornà decepcionat, i no per la derrota, sinó per l'actuació desafortunada de l'equip.

Partit per avui

Aquesta tarda tindrà lloc, al camp local, el segon partit de campionat, enfrontant-se el nostre primer equip amb l'Atlètic de Sabadell.

Si no coneixessim la vàlua de l'Atlètic diríem que aquest partit serà francament favorable als locals, però l'actuació dels sabadellencs en els dos partits que porten jugats de campionat i la desfeta del Granollers a Mataró ens obliguen a no fer pronòstics aventurats.

Amb tot, creiem que els granollerins voldran refer-se de la derrota del diumenge passat i aconseguiran un triomf que retorni la confiança que en ells tenien els aficionats de nostra ciutat.

L'equip que al·liniarà el Granollers estarà format per Gallofré, López, Lladó, Rebollo, Sala, Ortuño, Collado, Saura, Gordi, Martí i Antich.

D'àrbitre actuarà el col·legiat Palomera.

GOL

NOTICIES

Ens comuniquen que en el Centre Industrial i Comercial i en la reunió celebrada pels patrons del ram de construcció el dia 19 del corrent, ha quedat constituïda la Junta de secció, d'acord amb els estatuts de l'entitat, de la forma següent:

President, don Pere Capeta; Secretari, don Baudili Rosquelles; Vocals, don Alfred Baró i don Joan Llistuella.

El ple d'ahir

La sessió del ple de l'Ajuntament, anunciada per a ahir, a les set del vespre, va ésser suspesa quan el saló de sessions estava totalment ple de veïns que esperaven freturosos el resultat d'aquesta sessió, en la qual, entre altres assumptes d'interès, s'havien de prendre acords, segons deia la convocatòria, referents a la organització tècnica i administrativa del Col·legi de Segona Ensenyança.

La importància dels acords que en realitat s'havien de prendre contra aquest centre d'ensenyament, orgull de nostra ciutat, per imposició de la Colla, és dir, de la Cobla de l'Odi, féu tal impressió en l'ànim d'alguns consellers i del propi batlle, que, desentenent-se d'imposicions, els decidiren a no portar a la sessió pública el pla d'injustícies i atropells que havien planejat el rabiós d'En Ramon Montaña i altres tan rabiosos com ell i carregats d'enveja.

El públic, en trobar-se amb l'ordre de l'Alcalde suspent la sessió, es quedà fins ben tard fent els comentaris que hom suposarà i esperà la sortida dels consellers, reunits dalt de la Casa Consistorial, per a significar la seva protesta pel sol intent dels atropells que s'anaven a cometre.

Revisat per la censura governativa

Impremta Garrell : Granollers

Anís
Picarol

Demanu-lo a tot arreu

FABRICA DE LICORS I ANISSATS
de

Francesc Ventura

Xampany "Codorniu" i Xampany "Montbuy"

Despatx
Plaça del Bestiar, núm. 24

Granollers
Telèfon 75

Fàbrica
Plaça de la Mercè, 3, 4 i 5

Pompes Fúnebres "LA VICTORIA, S. A."

Carrer de Barcelona, 30 ♦ GRANOLLERS ♦ Telèfon 267

Aquesta Empresa s'encarrega de tota classe de serveis funeraris ajustant-se a les disposicions regulades per la Llei de Sanitat

AUTOS COTXES FÚNEBRES "HISPANO" PER TRASLLAT DE RESTES MORTALS

Gran assortit en CORONES, PENSAMENTS, CINTES, CREUS, ANGELS i demés estres funeraris

Aquesta Empresa garantitza al públic que tots els serveis que se li encarreguin, seran realitzats a preus més reduïts que en qualsevol altra funerària i amb tota rapidesa i pulcritud. **SERVEI PERMANENT**

Gran Fàbrica de Gaseoses i Sifons

Fàbrica

Carrer de Paludàries

CLOTET

Despatx

Plaça d'Àngel Guimerà

GRANOLLERS

TELÉFON 74

Tota l'aigua emprada per aquesta casa per a la fabricació dels seus acreditats productes és esterilitzada amb OZONO, el procediment científic de més eficàcia

Concessionari únic de les cases

Societat anònima DAMM Orange Crush S. A. E.

Demaneu sempre el «Sifon Clotet» extra esterilitzat

CASA PARÍS

GRANOLLERS

La més important de Granollers en Camises, Gorres, Barrets, Corbates, Mitjons, Elàstics, Cinturons i Bisuteria

Camises Sport amb colls de dues formes

Perfumeria de les millors marques : Venda a raig

Vestir-se amb articles de la CASA PARÍS, és un segell de distinció

Vingui vostè a visitar les nostres vitrines

146 : Carrer del General Prim : 146